

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **Bc. R. V.**, proti žalovanému: **Policejní prezidium České republiky**, se sídlem Strojnická 27, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 13. 8. 2020, č. j. 29 A 79/2018 – 315,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím ze dne 31. 8. 2017, č. j. KRPZ-95410-45/ČJ-2015-1500IY-JUP (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), Krajské ředitelství policie Zlínského kraje rozhodlo tak, že se podle § 27 odst. 1 písm. b) zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu (zákon o zbraních), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zbraních“), žalobci odnímá jeho zbrojní průkaz č. X, vydaný dne 27. 10. 2014 v rozsahu oprávnění skupiny B, D a E s vyznačenou dobou platnosti do 1. 11. 2024, neboť na základě zdravotního posudku posuzujícího lékaře přestal žalobce splňovat podmínky zdravotní způsobilosti ve smyslu § 20 zákona o zbraních.

[2] Rozhodnutím ze dne 28. 2. 2018, č. j. PPR-32051-16/ČJ-2017-990450, žalovaný na základě podaného odvolání změnil výrokovou část prvostupňového rozhodnutí tak, že se text „zdravotně nezpůsobilým k držení zbrojního průkazu dle ustanovení § 20 odst. 3 zákona o zbraních“ nahrazuje textem „zdravotně nezpůsobilým k držení zbrojního průkazu dle ustanovení § 20a odst. 4 zákona o zbraních“. Ve zbytku žalovaný žalobcovo odvolání podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[3] Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 13. 8. 2020, č. j. 29 A 79/2018 - 31, rozhodl o podané žalobě tak, že zrušil rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Rozsudek krajského soudu, stejně jako zde uváděná judikatura Nejvyššího správního soudu, je k dispozici na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

[4] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost a navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

[5] Návrh na přiznání odkladného účinku stěžovatel odůvodnil tím, že krajským soudem je podle napadeného rozsudku od správního orgánu vyžadováno, aby odůvodnění správního rozhodnutí podle § 27 odst. 1 písm. b) zákona o zbraních obsahovalo další úvahy nebo hodnocení týkající se předloženého lékařského posudku a zabývalo se věcně pozbytím zdravotní způsobilosti a odpovídajícím způsobem reagovalo na námitky v tomto směru. Právní názor krajského soudu tedy pokládá za nezbytné odůvodnění správního rozhodnutí v rozsahu informací, jež nejsou správnímu orgánu k dispozici. V případě absence odůvodnění předmětného rozsahu se bude jednat podle názoru krajského soudu o nepřezkoumatelné rozhodnutí, což zakládá důvod pro zrušení správního rozhodnutí. Podle § 78 odst. 5 s. ř. s. je stěžovatel vázán v dalším řízení právním názorem krajského soudu, který je uvedený v napadeném rozsudku. Stěžovatel je při výkonu své působnosti povinen postupovat v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu (principem legitimního očekávání). Je proto povinen postupovat ve skutkově shodných případech tak, aby nedocházelo k rozdílné správní praxi při rozhodování. V kontextu předmětné zásady a na základě napadeného rozsudku se tak stěžovatel dostává do situace, kdy by měl postupovat určitým způsobem i při odůvodňování rozhodnutí ve skutkově shodných věcech, čemuž vlivem limitovaného rozsahu dostupných informací nebude schopen dostát. Stěžovatel dále uvedl, že v projednávaném případě spatřuje jako relevantní veřejný zájem maximální zajišťování bezpečnosti osob a k tomuto účelu slouží v oblasti držení zbraní a střeliva příslušná ustanovení zákona o zbraních konkrétně § 27 odst. 1 zákona o zbraních, jestliže nastane některá ze zde vyjmenovaných skutečností. Z uvedeného vyplývá vůle zákonodárce zamezit případům, kdy by zbrojní průkaz držela osoba, která nesplňuje některou z podmínek stanovených pro jeho vydání, v tomto případě zdravotní způsobilost. Je proto zřejmý zájem společnosti na tom, aby držet zbrojní průkaz a tedy legálně nabývat a držet zbraně mohla pouze osoba, o jejímž zdravotním stavu nejsou žádné pochybnosti. Přiznání odkladného účinku kasační stížnosti by bylo podle názoru stěžovatele v souladu s tímto veřejným zájmem a zamezilo by napadeným rozsudkem založené komplikaci rozhodování o odnětí zbrojního průkazu podle § 27 odst. 1 písm. b) zákona o zbraních v situaci, kdy příslušný útvar policie obdrží posudek o zdravotní způsobilosti podle § 20a odst. 4 zákona o zbraních a při následném přezkumu rozhodnutí odvolacím orgánem. Na základě výše uvedeného proto považuje stěžovatel újmu způsobenou napadeným rozsudkem za významnou pro jeho činnost jako správního orgánu podle zákona o zbraních i pro činnost příslušných útvarů policie (krajských ředitelství policie), neboť zakládá situaci, kdy má správní orgán respektovat předmětný právní názor, avšak nepovažuje současně za reálné odůvodnit rozhodnutí o odnětí zbrojního průkazu pro pozbytí zdravotní způsobilosti držitele způsobem stanoveným krajským soudem, resp. nad rámec odůvodnění rozhodnutí ve věci. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti tak lze předejít negativnímu dopadu pravomocného napadeného rozsudku do výkonu působnosti stěžovatele (i příslušných útvarů policie) ve věci rozhodování o odnětí zbrojního průkazu držiteli a jeho následného přezkumu v rámci odvolacího řízení.

[6] Žalobce se k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyjádřil.

pokračování

[7] Nejvyšší správní soud vycházel při posouzení návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti z následujících skutečností, úvah a závěrů.

[8] Podle § 107 odst. 1 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; § 73 odst. 2 až 5 se užije přiměřeně. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[9] Nejvyšší správní soud se již v minulosti zabýval otázkou, zda správní orgán může v řízení o kasační stížnosti podat návrh na přiznání odkladného účinku a zda může být jeho návrhu vyhověno, a to v usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 - 49, publ. pod č. 1255/2007 Sb. NSS: *„I správní orgán může navrhnout při podání kasační stížnosti, aby jí byl přiznán odkladný účinek, a to ze stejných důvodů jako žalobce (§ 73 odst. 2 a 4, § 107 s. ř. s.). Samotné podání kasační stížnosti, není-li ze zákona spojeno s odkladným účinkem či nebyl-li vysloven soudním rozhodnutím, nemá však na plnění povinností správním orgánem žádný vliv.“* Z usnesení rozšířeného senátu dále vyplývá, že zákonné podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, ač stanoveny shodně pro všechny stěžovatele (žalobce, osobu zúčastněnou na řízení, žalovaného), budou zjevně opřeny o jiné skutkové okolnosti podle toho, která z procesních stran je uplatní. S ohledem na samotný obsah stěžovatelova návrhu pak lze odkázat na závěry citovaného rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, podle nichž zruší-li krajský soud rozhodnutí správního orgánu, je jeho povinností pokračovat v řízení a řídit se přitom závazným právním názorem vysloveným v pravomocném soudním rozhodnutí, a to bez ohledu na to, zda ve věci byla podána kasační stížnost. Nerespektuje-li správní orgán pravomocné soudní rozhodnutí a nepokračuje-li řádně v řízení, může se podle okolností jednat o nečinnost, proti níž se lze bránit podáním žaloby podle § 79 a násl. s. ř. s.

[10] Na základě uvedeného je zřejmé, že nemůže obstát argumentace stěžovatele, podle níž by měl být jeho kasační stížnosti přiznán odkladný účinek, neboť v důsledku zrušujícího rozsudku bude povinen pokračovat v řízení a vydat nové rozhodnutí o odvolání žalobce, z něhož bude zřejmé, jakými úvahami se stěžovatel řídil a jak o žalobcových námitkách konkrétně uvažil. Nejvyšší správní soud uvádí, že ačkoli existuje procesní rovnost mezi účastníky soudního řízení (žalobcem a žalovaným) co do práva obou obrátit se v případě nesouhlasu s rozhodnutím krajského soudu na Nejvyšší správní soud s kasační stížností, nemůže to v žádném případě znamenat, že procesy navazující na pravomocné rozhodnutí krajského soudu ustanou až do doby rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti. Takový účinek podání kasační stížnosti nemá a ani mít nemůže, neboť kasační stížnost není řádným, ale mimořádným opravným prostředkem. Stejně jako účastník správního řízení nemůže samotným podáním kasační stížnosti vyloučit účinky právní moci a vykonatelnosti případného zamítavého soudního rozhodnutí, nemůže tak učinit ani správní orgán svou kasační stížností směřující proti rozsudku zrušujícímu. Je tedy zřejmé, že stěžovatelem tvrzené skutečnosti představují logický důsledek rozhodovací činnosti správních soudů a bez dalšího nemohou být důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[11] Rovněž nelze spatřovat hrozící vážnou újmu v možné existenci dvou rozhodnutí stěžovatele. Procesní situace, kdy žalovaný správní orgán na základě pravomocného rozsudku krajského soudu znovu vydá ve správním řízení rozhodnutí, které posléze nabude právní moci, následně či mezitím však Nejvyšší správní soud tento rozsudek krajského soudu zruší a věc mu vrátí k novému projednání, jistě není žádoucí. O žalobě je pak třeba znovu rozhodnout v souladu se závazným právním názorem kasačního soudu, což mimo jiné znamená „obživnutí“ původně zrušeného rozhodnutí správního orgánu (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Ans 3/2006 - 49). Tato obtížně řešitelná procesní situace však není bezprostředním ohrožením důležitého veřejného zájmu. Dodržení závazného právního názoru a v tomto důsledku pouhá hrozba existence dvou rozhodnutí ve stejné věci, včetně dvou protichůdných hmotněprávních rozhodnutí, nepředstavuje pro stěžovatele újmu dosahující intenzity požadované pro přiznání odkladného účinku (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 - 58, publ. pod č. 3270/2015 Sb. NSS). Považovala-li by se pouhá hrozba existence dvou odlišných rozhodnutí sama o sobě za újmu, musel by být odkladný účinek přiznáván téměř ke každé žádosti správního orgánu, jehož rozhodnutí bylo krajským soudem zrušeno. Tento postup by odporoval smyslu a účelu zákonné úpravy a mohl by vést i k nerovnosti stran, tj. k porušení § 36 odst. 1 s. ř. s.

[12] Pokud stěžovatel argumentuje veřejným zájmem na tom, aby držet zbrojní průkaz a tedy legálně nabývat a držet zbraně mohla pouze osoba, o jejímž zdravotním stavu nejsou žádné pochybnosti, k tomu Nejvyšší správní soud poukazuje na § 27 odst. 3 zákona o zbraních, podle kterého nemá odvolání proti rozhodnutí o odnětí zbrojního průkazu podle odstavce 1 odkladný účinek. V nyní posuzované věci krajský soud zrušil pouze rozhodnutí žalovaného o odvolání a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Vykonatelné rozhodnutí správního orgánu I. stupně o odejmutí zbrojního průkazu tedy nebylo napadeným rozsudkem dotčeno. Pro úplnost lze uvést, že stěžovatel je vázán právním názorem krajského soudu toliko v dalším řízení o posuzované věci a nikoliv obecně ve všech nyní nebo v budoucnu probíhajících řízeních o odnětí zbrojního průkazu.

[13] Ze shora uvedeného vyplývá, že v posuzované věci nebyly splněny podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti vyžadované v § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto nepřiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. února 2021

Mgr. David Hipšr
předseda senátu